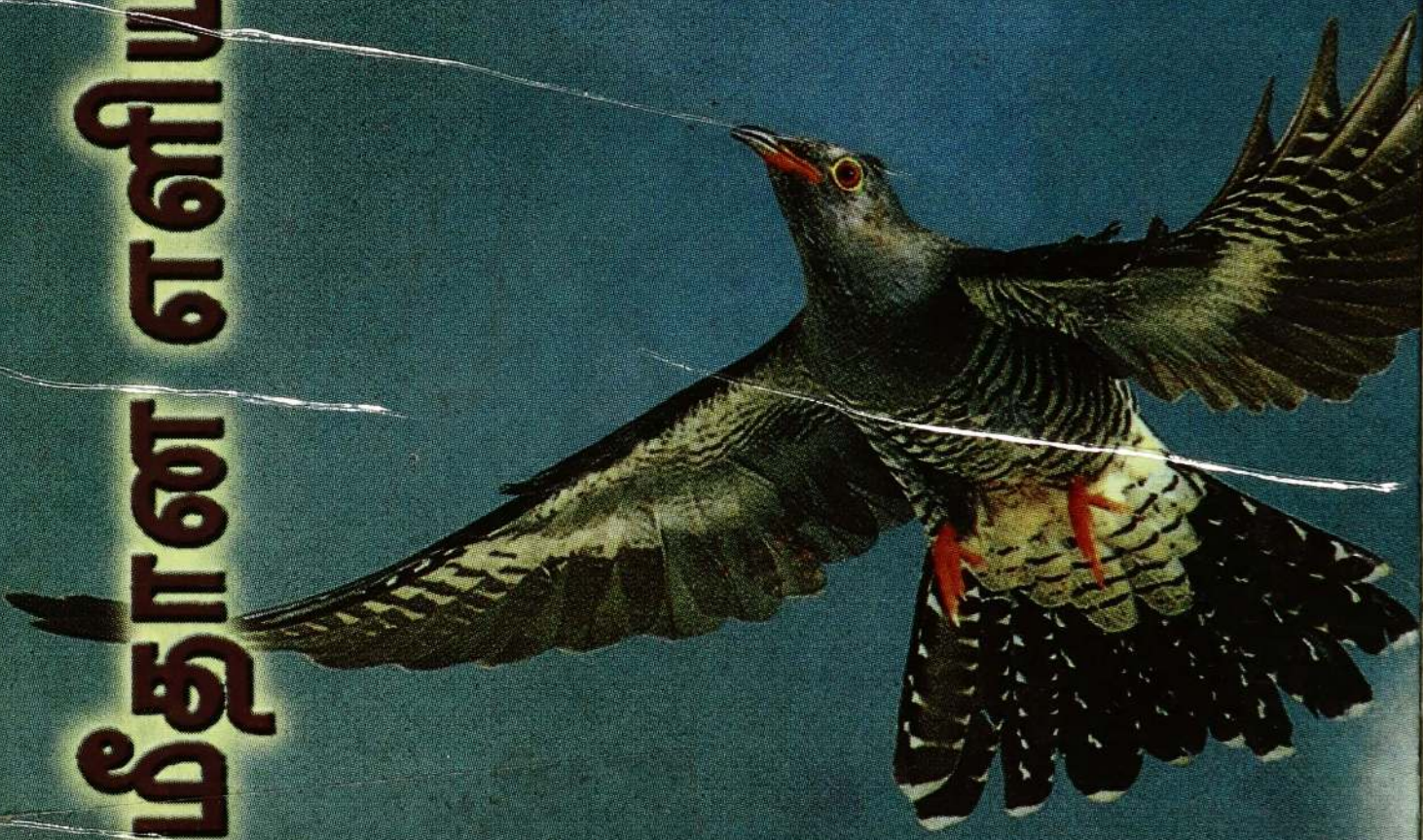

மீதான எளிய பாடல்கள்

JPL

C6041

வ

க ஓ டு

2003

3

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

604 IV

மஜீத்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகரா நூலக செவை
யாழ்ப்பாணம்

132907

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

விடியல்

132907 C. C

நூல் தலைப்பு : வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

நூலாசிரியர் : மஜீத்

முதற்பதிப்பு : செப்டம்பர் 2000

வெளியீடு : விடியல் பதிப்பகம்
11, பெரியார் நகர்,
மசக்காளிபாளையம் வடக்கு,
சிங்காநல்லூர்,
கோயமுத்தூர் - 641 015.
தொலைபேசி : 0422-576772

ஒளி அச்சுக்கோப்பு : விஜி கிராஃபிக்ஸ்
14, மேல் தளம்,
ஆற்காடு சாலை,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024.

அச்சாக்கம் : மணி ஆஃப் செட்,
சென்னை - 600 005.

விலை : ரூ. 25

பதிப்புரை

“சரிகாணின் பிணங்கள் கண்டதும் காகங்கள் பூக்கும் தென்னையாய்” ஈழம். “எண்ணிக்கையற்ற முகங்களிலிருந்தும் பிரியமில்லாத போராட்டத்திலிருந்தும் இணைய முடியாத மதங்களிலிருந்தும் எங்கோ... நெடுந்தாரத்திற்கு மனிதத்துவமும் தொலையலாயிற்று” என்ற நிலை. எனினும் கவிதையே இருத்தலாய், ஜீவித்தலாய்க் கொண்டு மரணத்தின் கருநிழலிலிருந்து தப்பிக்கக் கணந்தோறும் போராடி வருகிறார் ஒரு இளங்கவிஞர். முப்பதுகளையே இன்னும் தாண்டாத மஜீத். அவரது 15 கவிதைகள் ‘ஏறுவெயில்’ என்ற தலைப்பில், தேசிய கலைஞர் பேரவையின் அனுசரணையோடு, இலங்கையிலுள்ள ‘மூன்றாவது மனிதன் வெளியீடக’த்தால் 1997 ஜனவரியில் வெளியிடப்பட்டன. அக்கவிதைகளோடு அதன் பிறகு மூன்றாண்டுகளாக அவர் எழுதி வந்த கவிதைகளும் இத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சில கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் ‘சரிநிகர்’ ஏட்டில் வெளிவந்தவை.

தனது சொந்தத்துயரங்களை எண்ணி அல்ல, தன் தேசத்தின் ‘நதிகள் கல்லானதை, பறவைகள் அழுததை, அடர்ந்த காடுகள் சிறகசைத்துப் பறந்ததை’ எண்ணி எண்ணி மனமுருகும் மனிதநேயர் மஜீத்.

கவித்திறன் கூடி வருகையில் காலம் அவரைப் பறித்துக் கொண்டுவிடுமோ என்ற பதற்ற உணர்வோடு அவசரம் அவசரமாய்க் கொண்டு வரப்படுகிறது இத்தொகுப்பு. ‘ஏறுவெயில்’ தொகுப்பிற்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சென்னை
06-09-2000

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர் நூலகச் சேவை
யாழ்ப்பாணம்

எஸ்.வி. ராஜதுரை

என்னுரை

காத்துமுள் வார்த்தைப் பட்டம்

கவிதை, உணர்வுகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளவில்லை. அது நகர்த்தப்படுகிறது சிலரால். அழித்து விடமுடியாத அனுபவத்தின் பேரிரைச்சல், சிதைந்து விடாமல் உருகி உறைந்து உயிர் கொள்கிறது. உள்மன உளைச்சலை, உணர்வின் தீராத அதிர்வுகளை உள்ளுளைச்சல் கசிந்து விடாமல் மனதின் பின்னங்கள் தாக்கமுற்று வியாபிக்கும் விளைவுகளை - மிச்சம் மீதிகளை அதன் இயற்கைத்தன்மை குறையாமல் மொழியுள் நிறைத்து அருந்தக் கொடுப்பது கவித்துவம். "பலவகைக் கலவை உணர்வுகளின் இடைவிடாத தீவிரக் கொந்தளிப்பின் வெளிப்படுகை" கவிதை.

சரி செய்யப்பட்ட அழகும் சவரம் செய்த படிமமும் கோர்க்கப்பட்ட குறியீடும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட உணர்வலைகளும் இன்னும் கவிதையை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுதானிருக்கின்றன. நவீன கவிதையும் தன்னை அதற்குள் சிறையிட்டிருக்கிறது. நவீன கவிதை தனக்குப்போதுமான எல்லா வசதிகளையும் பெற, இயல்புதன்மை நெகிழாமல் உயிர்வாழ மரபுதன்மை விட்டுவிடாது. கவிதை தனது முழுமையை எப்போதும் அடையாது.

கவிதையில் மட்டுமே மரபு - நவீனம் என சுதந்திரத்தின் இயல்பு பற்றிப் பேசுவது தவறானது. மன உணர்வோடு கலந்த - பின்னிய தவிர்க்கமுடியாத அடித்தளம் கொண்டது கவிதை.

மனதில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு தோன்றுவதில்லை உணர்வு. பலவகையாய் மன உருக்கொள்ளும். ஆனால், தனது வடிவங்கள் முழுவதையும் சுமக்க மொழியின் முதுகு போதாது. தனது வடிவத்தை அறிந்து கொள்ள போதுமான பொறிகளை அது உரச வேண்டும்.

குளத்து விரிப்பு
 காத்துப்போர்வை
 பனித் துளிகளின் தொந்தரவு
 நிலவின் பழைய அல்லது புளிச்சபால்
 இனி உறங்கப் போகாது
 எனக்குள் தவிக்கும் ஒரு துளி ஓசை
 காத்துமுள்
 வார்த்தைப் பட்டம்
 பூவின் சங்கிலிப் புன்னகை
 வான மெங்கும் குருனல்
 மேகத்துக்குள் கஞ்சி
 பசித்தும் உண்ணாமல் தடுக்கும் இரக்கம்
 என் கவிதையை உண்டு
 அல்லது
 என் கவிதையை நினைத்து
 புதுப்பால் சுரக்கட்டும் நிலா

தேசிய நூலகப் பிரிவு
 மாநகரா நூலக சேவை
 யாழ்ப்பாணம்

இப்படி நானும் கவிதா பிரகடனங்களோடு வரவில்லை. மனதின் நுட்பமான வெளியில் அசையும் சிறு உணர்வுக்குரலோடு திசைகளைச் சுழட்டிப் புள்ளியிலிருந்து விரிய வருகிறேன்.

எனது கவிதைகளைப் பற்றி எதுவும் நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. நீங்கள் விளங்குவது உங்களுக்கு நீங்கள் ரசிப்பது உங்களுக்கு. நீங்கள் வெறுப்பது உங்களுக்கு. என் கவிதைகளை விரும்புகிறவர்களுக்கும், வெறுப்பவர்களுக்கும் எதுவும் நினைக்காதவர்களுக்கும் என் இதயபூர்வ நன்றி. ஏனென்றால் நீங்கள் நினைக்கும் எதற்காகவும் எழுதப்பட்ட தல்ல இது.

மேலும், “இயல்பானது எதுவும் இயல்பத்தை இழக்காது”

என்றும் அன்புடன்

மஜீத்

763, கடற்கரை வீதி,

அக்கரைப்பற்று.

சுமந்த விரிப்ப
காத்திரியாணம்

புதிர் கவிதைகள் 6 புத்தகம்

இவ்வகை கவிதைகள் புத்தகம்

இவ்வகை கவிதைகள்

கவிதைகள் 6 புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

புத்தகம்

கோடுகள் பின்னிய வெளி

எனக்குள் அசைவற்ற

நெடுந்தாரத்தில்

வெறுமை முற்றிக்கிடந்து கசிந்த வெளியில்

மெல்லிய காற்றாய் உசுப்பிய நிகழ்வது

வெள்ளை மண் துகளொன்று

இரண்டு பூக்களைச் சிறகு கட்டி

பறந்து திரியாத கால மொன்றில்

காற்று தனக்குள் மனனம் செய்யாத

வெடி ஓசை யொன்றின் சுயசரிதம்

சங்கீதமென்றில்லை

ஒப்பாரிகளையும் கக்கத்தில் இடுக்கிக் கொண்டு

பூக்களில் சுழித்து

கூவமுடியாமல் காற்றின் தொண்டையில் சிக்கிய

சிறியதோர் ஓசையது

அது

ஒரு கணத்தில்

எல்லா ஓசைகளினதும் நாவறுத்த

சிறு ஓசை

ஓசைகளை மெளனத்தால் மூடிய ஓசை.

மஜீத்

முன் பின்னாய் எழும்
உணர்வலைகள் கலங்கிய சிறு புள்ளியில்
உறையும் ஒரு செதிலென
நிலவின் பின்புறம் ரசிக்க நீளும் விழியாய்
எனை வாட்டிய துயரது.

எனக்குள் உருண்டது அப்புள்ளி
மனதிலிருந்து
துயரப் பரப்பின் இரக்க வெட்டு முகம் வரை
ஜீவிப்பின் இருத்தலை விழுங்கி ஏப்பம் விட

மீண்டும்
மீண்டும்
அப்புள்ளி சிதறி கோடுகளாகி பாம்பாய்
நெளிந்தது
என் உணர்பகுதியெங்கும்
நெளிந்து பின்னிப் பின்னி
திசைகளை முறித்துப் போட்டது.

மீண்டும்
உறைய மறுத்தது புள்ளியாய்
இனியென்ன செய்வது
நாளைய பொழுதில்
ஒரு அழகான உயிர் உதிர்வதை.

வேறுந்த வாகை

சொட்டும் இலையின் நிதானத்தில்
வாகையிலை முழுதும் மினுங்கும்
காக்கைப் பொன்னென வெளிறி!

காற்று

ஊர் சுற்றி அலைந்து தாவித்துடித்து
தெத்திக் கோடாடிக் குதித்து
ஓய்ந்து உட்கார முறித்திடும் மரக்கிளை!

பூவாய் காயாய் பிஞ்சாய்
கருவாய் கன்னியாய் குருத்தாய்
முத்திக் கட்டையாய்
குலைந்து இறந்தது அம்மரம்.

நிலத்துள் விரல் வளர்ந்து
நகம் வளர்ந்து
பாறையை கீறித்துளைத்து பரவலாக்கிடும் உறுதி!

ஆழத்தில் மறைந்திடும் நீட்டில்
வேர் முடிச்சில் வளருமா குறை?

கூழாங்கற்கள் கொதித்திட
மெல்ல இடறி ஆமை நடை நடந்திட
ஆடித் தோங்கித் தானே விழுந்து கரைந்து
அழிந்திடும்
அலைகள் பூத்திட்ட நீர்த் தோப்பில்
நிழல் விட்டு முகம் பார்க்க வரவில்லை உனக்கு!

கோடை குடித்திட ஈரத்துள் கருகி
கருவாடாய்ப் போகுமே வேர்
சலசலத்து ஓயாது விழுந்து விழுந்து அழுதிடும்
கருகிட்ட இலை
செத்தாலென்ன முளைக்காதா
இன்னொரு வாகை

நீயாவது
பிறந்து வளர்ந்த இடத்திலேயே
சொந்தங்களின் கூட்டுள்ளே
அழுது கதறி விழுந்து இறந்தாயென
ஆறுதல் பட்டதென் மனம் !!!

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

என்னருகில் வீழ்ந்த அழகின் முட்டை

வானிலிருந்தோ அன்றி
புல்லிதழுக்கும், தண்டுக்குமிடையிலுள்ள
இடுக்கிலிருந்தோ
என்னருகில் வீழ்ந்தது
அழகின் முட்டையொன்று
அழகு முட்டையிடுமா?
ஆனால் என்னருகில் வீழ்ந்தது
நுண்ணுணர்வுகளும் லயித்திருக்க

ஒரு கணத்துப் புன்னகைபோல்
உள்ளத்தின் கடைசித் தட்டில்
எடுக்கமுடியாத சுரங்கப் பகுதியில்
எடுத்தாலும் முழுமையாய் வரமுடியாத ஆழத்தில்
பதிந்து விட்டது
நேற்றுக் கண்ணாடியில் வீழ்ந்த விம்பம் மாதிரி
சொற்களுக்குள் அடுக்கியோ அல்லது
ஓசைக்குள் நிரப்பியோ தர இப்பாத்திரம் போதாது
சொல்லொண்ணா அழகு
அருகில் வீழ்ந்த அழகின் முட்டை

ஒரேயொரு வழிமட்டுமுன்று
அழகின் முட்டைபற்றி உங்களுக்குணர்த்த
வானத்தில் குறுனல்களை ஆதிக்கிழவி கொட்டிவிட
நிலாக் கோழி கொத்திக் கொத்திப் பொறுக்கும் ராவினில்

மஜீத்

எல்லா உணர்வுகளையும் மறக்கடிக்கச் செய்த
அழகொன்றை மீள எடுத்துச் சுவையுங்கள்.

இனி வாருங்கள்

அழகின் முட்டை பற்றிச் சொல்கிறேன்
எல்லாப் புலன்களின் இயக்கங்களும்
எனக்குள்ளே நுழைந்து இறங்கிவிட்டன
எனக்கு வெளியேவிட்டு விட்டு
கற்பனைகளைப் பின்னிப் பூக்கள் செய்து
பூக்கூடையில் உறங்கும் அழகின் முட்டை
ஒவ்வொரு நாளும் என்னுள்,
இப்படி எனக்குள்ளே வசித்தேன் பலவருடும் நான்.

மரங்களிலும் சுவர்களிலும் உரசி
ஓரம் தேய்ந்த காற்றைப் பற்றியும்
பனித்துளி "பாரசூட்"களில் இறங்கி வரும்
மேகத்தின் மென்மையான முத்தங்கள் பற்றியும்
விமர்சிக்க

கோள்காவ

ரகசியமாய் அனுபவிக்கவும்
கவனிக்க நேரமில்லையெனக்கு
என்னுள் கடும் வேலை.

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

அழகின் முட்டையின் மேல் கால்

போட்டுறங்குவதும்

விரல்களைப் பிடித்துக் கொண்டு

மூளையிலிருந்து இதயத்திற்கும்

இதயத்திலிருந்து தோலுக்கும்

நரம்புவழியே சுற்றித் திரிவதே வேலையாய்ப் போச்சு.

அதிர்ந்தேன்

நானில்லாமலாகிய கணமே நானிருந்தேன்

அழகின் முட்டை பொரித்தன்றுமல்ல

“தமிழீழம்” என வானதிர அது கூவிய அன்று

என்ன செய்வதந்தக் குஞ்சை?

கொல்லுவது சிருஷ்டிக்குரிய வேலையல்ல

உள்ளங்கையில் தூக்கியெறிந்தேன்

காற்று வெளியில்

கடலில் போய் வீழ்ந்ததோ

கல்லில் வீழ்ந்து சிதைந்ததோ

பொந்தில் போய் நுழைந்ததோ...?

எண்ணத்தைத் திறந்தேன்

அழகெல்லாம் செத்துக் கிடந்தது

இனிப் போகப் போவதில்லை

என்னுள் வாழ நான்.

6041N

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலகப் பிரிவு
யாழ்ப்பாணம்

132907

என் நரம்பெங்கும் ஊர்ந்து திரியும் பெண்புழு

என் உச்சந்தலையில்
நீ கொளுத்திவிட்டுப் போன நெருப்பில்
சமுத்திரங்களைக் கவிழ்த்தாலும்
தணியாது.

என்னுள்ளிருக்கும் படுகுழிகளை
அதன் சாம்பல் நிரப்பாது
என்னிலிருந்து
இனி வேதனைகள் உதிராது
என் பாலை வனத்தில்
உயிரினங்களெதுவும் வாழ முடியாது
என் மூளையின் மணல் வெளியில்
மலைகளை வளர்த்து விட்டு
வெடிவைத்து
தகர்த்து விட்டுப் போயிருக்கிறாய்.

நான் மறந்து விட்டேன்
என் சதையெங்கும்
ஊடுருவவைத்த இன்பங்கள்
ஒரு கொடியில் மணக்கும்
பூக்களைப் போல்

மிக அழகாக பூத்துக்கிடந்ததையும்
முயல்கள் துள்ளி விளையாடும்
புல் வெளியைப் போல்
பசுமையாய் விரிந்து கிடந்ததையும்

என் நரம்பெங்கும்
ஊர்ந்து திரிந்த பெண்புழுவே
என் முள்ளந் தண்டில்
உன் வாழ்க்கையைப் போல்
விசித்திரமான கவிதையொன்றை
ஓவியம் தீட்டி வைத்திருக்கிறேன்.
இனியாவது
என் நெஞ்சு துளுக்க....

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

நிலாச் சோறு

சிறு விரல்களை விடவும்
எனது கைகள் குள்ளமானவை
எனது கால்களும் குள்ளமானவை
தேய்ந்து சுவடற்றுப்போகும்.
எப்படியிருப்பினும்
வெறும் மனபலத்துடன் நின்று
நிலவை வேரோடு பிடுங்கி
இறக்குவேன் பூமியில்

காற்றோடு காற்றாய்க் கலந்து பறந்து
வானுக்குத் தாவி
நட்சத்திரக் கற்களில் இளைப்பாறி
சூரியப் பளிங்கை உடைத்தேனும்
பூமியில் இறக்குவேன் நிலவை

இரவுகள் நிறத்தை இழக்கட்டும்
நதியினதும் கடலினதும் அலைகள்
அவைகளின் தலைகளிலே விழட்டும்
மேகம் மொத்தமாய் விழட்டும்
வெறும் வெள்ளமாய்

ஆயினும்

நிலவைப்பிடுங்கிப் பூமியில் இறக்குவேன்.

மரங்கள் தலைகீழாய் முளைக்கட்டும்

பட்சிகள் அடைய இடமின்றி

அந்தரத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய்ப் பறந்து

திட்டித் தீர்க்கட்டும்

இருந்தும் இறக்குவேன் பூமியில்

நிலவை.

இரண்டாய் மூன்றாய் முறித்துப் போடலாம்

மனிதர்களை

நகர்த்த முடியாமல் இழுத்துப் பிடிக்கலாம்

மின்னல் கண்ணில் விழுந்து

நரம்பில் நுழையலாம்

முண்டமாயிருந்தேனும்

வெறும் மன பலத்துடன் இறக்குவேன்

நிலவைப் பிடுங்கிப் பூமியில்.

பேய்கள் தெரியுமா பேய்கள்

இருட்டினில் வருமாமே

காணும் நெஞ்சுக்கு மட்டும்

கண்கள் முளைத்து

ரத்தம் குடிக்கத் தேடி வரலாம்

விஷ ஐந்துக்கள் இருளில்
நீண்ட பற்களோடும்
தீட்டிய நகங்களோடும் தேடி வரலாம்.

இன்னும் நான்
சிறகுகளை விரிக்கவில்லை அண்டவெளிக்கு
பூமியிலிருந்து
கட்டியிறக்க பலமான கயிறுமில்லை
ஆனாலும்
வெறும் முண்டமாயிருந்து
வெறும் மனபலத்துடன் நின்று
இறக்குவேன் பூமியில் நிலவை.

இறக்கப்படும் ஒரு நாள் அது
என் குழந்தைக்குக் காட்ட.

ஏறு வெயில்

யாரும் தன்னை இழந்து ரசித்துக் கிடந்தாலும்
காண வெறுத்து நச்சரித்தாலும்
என்றைக்கும் புள்ளி வைத்த கோலமே
வானில் "மொடன்" ஓவியம் வரைந்திட
யாரால்தான் முடியுமென்று விவாதித்துக் கிடந்தாலும்
ஊன்றி அழித்துவரும் வெயில்.

நிழல் தேடாமல்

பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு கிளையுள்
ஓடிப்போய் ஒதுங்கிக் கொள்ளாமல்
ஒளியாய் சந்தனம் குழைத்து காலைத் தடவும்.
மதியம் தீ குழைத்து அப்பும்.
மேற்குக் கடலில்
சந்தணத்தினதும் தீக்குழம்பினதும் சட்டி கழுவ
உச்சந்தலையில் "ஐ.சி.ஈ" வைக்கும் பின்னேரம்.

நிமிஷங்களின் மீதேறிப் பறந்து

தாவரங்களில் பொன் தடவி துள்ளிமினுங்கி
மேகவண்டிகளில் தாவித்தாவி தவண்டு
எப்படிப் போயினும்

பன்னிரண்டு நேரத்தில் கடத்திடும் பகலை வெயில்
ஆசையாய் வளர்த்த பறவை பறந்த பிறகு
உதிர்ந்து கிடக்கும் சிறகுகள் மீது வருமே
அதிகமான நேசம்
அதுபோன்றே வெயிலின் மீதும் எனக்கு

மஜீத்

மரங்களைத் தாண்டி

முள்வேலியில் சிக்கிக் குத்துப்பட்டு

ஜன்னல் இடுக்குகளால் நுழைந்து

முதுகைச் சொறண்டிச் சொறண்டி எழுப்பிவிடும்

வெறுப்பும் வரும் சிலநாளில்

காத்திருப்பேன் நிழலாட்டம் ஆடிட

குதிகாலால் என் நிழலின் தலை தொட

நடப்பேன் - ஓடுவேன் - துள்ளிப் பாய்வேன்

நிழலும் செய்யும் அப்படியே

பிடிப்பேன் அந்தப் பகலுக்குள் மீண்டும் தப்பிடுமே

நிழல்

எனக்குள் பரந்து கிடக்கும் என்னை

பிரபஞ்சத்துள் செலுத்தி அனுபவிக்கும்

நுட்பம் தந்தது வெயிலே

நேசிப்பேன் இனியும்

போய்

ஆற்றலாய் கிடக்கும் நதிக்கரையில்

அணியாய்ப் பொங்கி வந்து

ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஒழியும் அலைகள் வரண்டு

பாதம் கொப்பளிக்க எரியும்

மணல் திட்டாய் மாறுகையிலும்

செல்லமாய் கோதித் தடவிடும்

புற்கள்

வாடிக் கருகையிலுமே அவதி

வெயிலின் மீது சொல்லொண்ணாத எரிச்சல்.

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

காகங்கள் பூக்கும் தென்னை

என்னை சிலுவையில் அறை

கைகளை வெட்டி

கால்களை வெட்டி

தலையைப் பேத்து

உரியானாய்

வானத்தில் கட்டித் தூக்கு

எண்ணிலுள்ள

ஒவ்வொரு ஓட்டைகளுக்குள்ளாலும்

சங்கிலியிட்டுக் கோர்த்து

கட்டித் தூக்கு

ஓலைப் பெட்டியுள் அடை வை

நசல் கோழியுடன் என்னையும்

கூந்தல் கட்டி

சொத்தையில் நீரெறிந்து விரட்டு

அன்றி

கவணைக்குள் கட்டிப்போடு

புல்லும் வைக்கோலுமிடு

தவிட்டுட்டு மலங் கழிப்பதைத் தடு

மஜீத்

அசைபோட கயிற்றை நுழை
 அல்லது இறுக்கு
 லாடன் கட்டு
 மூக்கணம் குத்து
 முதுகில் ரத்திவை
 சூடுபறந்த வாழ்க்கையை
 குலைதள்ளிய குறையில் கொத்தி சரித்திடு
 என்னை

தலையைக் கொத்தி மூளை குடி
 வறுத்துண்ணு
 விரும்பின் எலும்புகளையெல்லாம்
 சேர்த்து சூப்புக் காய்ச்சலாம்
 பின்னிரவில் நிலாப்பார்த்திட்டே
 சொட்டுச் சொட்டாய்க் குடித்து ரசம் தட்டு
 உன் விருப்பத்திற்கேற்பவே

மொத்தத்திலிது ஈழமில்லை
 சரிகாணின் பிணங்கள் கண்டதும்
 காகங்கள் பூக்கும் தென்னை.

வாழ்வின் மீதான் எளிய பாடல்கள்

இப்பவும் இப்படியும்

என் பேனாவின் மையும்
இல்லாது போகலாம்
என் கைகள்
இரும்புக் கம்பிகளால்
பிணைக்கப்பட்டிருக்கலாம்
என் குரல்வளை
அன்னிய விரல்களால்
நெரிக்கப்படலாம்
என் விரிந்த மார்பை
துப்பாக்கிக் குண்டுகள்
துளைத்துச் செல்லலாம்
இடி வந்து
என் தலையில் விழலாம்
எரிமலைக் குழம்பு
என்னை எரித்து வீசலாம்.

சூரியனைத் தூக்கி
என் தோள்களில் வைத்து
இவர்கள் தெருத் தெருவாக
இழுத்து வரலாம்

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

அடக்குமுறைகளால்
நான் சிந்தும் ஒவ்வொரு
ரத்தத்துளிகளிலும்
இந்த அயோக்கியர்கள்
கால் கழுவலாம்.

எனக்கு கவலைகளேயில்லை
எப்போதாவது ஒரு நாள்
எழுந்து வருவேன்
எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது
நான் எழுந்து வருவேன்.

எனக்காக அழுது கதறும்
என் அம்மாவைப் பார்க்க

வாழ்வின மீதான எளிய பாடல்கள்
வாழ்வின மீதான எளிய பாடல்கள்

நான் சொட்டும் தீத்திரவம்

உச்சந்தலையில் புல்லாய்
நிமிரும் மயிர்கள்
தனித்தனியே எரியும்
படபடத்துயர்ந்து கொழுந்து விட்டும்
குருடாயும்

குடற் பாதையிலும் வழிந்தோடி
என் அடியில் உறையும் தீத்திரவம்
கால் விரல் வரை விரிந்து
ஊத ஊத எரிவேன்
கலங்கள் நரம்புக் கணுக்கள்
கழன்று ஓசையுடன் எரியும் பொறி தெறிக்க

மூளையின் கால் நீளும்
உடம்பெங்கும் சென்று வரும்
உணர்வுச் சுவாலையின் நிழலில் அமரும்
காமத்தின் தோலொன்றை உரித்துப் போர்த்தும்

விரல்கள் சுருண்டு
உள்ளங்கையைத் துளைக்கும்
அரை வேக்காட்டு எலும்பெழுந்து

தேசிய நூலகம் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

6044

மஜீத்

கடித்துறுஞ்ச வாய்தேடும்
சதையெங்கும் விழுதிறங்கும்
உன்னை என்னோடு இறுக்கிப் பிணைக்க
சுருண்டும் நிமிர்ந்தும்
பின்னியும் கோர்த்தும்
எனக்குள் தொடர்ந்திடும் இவை.

துளியாய் நீ சிறுத்தால்
நிரப்பும் என் தொப்புள்
வேர்வைக் கான்கள் நாக்கு நீட்டி
ரசம் தட்டி அருந்தும் உனை

நரம்பரைத்து பிழிந்து சாறாற்றி
எலும்பு உரைத்து குழம்பு பூசி
உணர்வுக் குளத்தில் நீராட்ட
அறிவாய் நீ ஆண் சுவை
நறுக்கிப் போட்ட நகமும் தவிக்கும்
இன்னேரம்

இன்னமும்

பொதுசன நூலகம்

யாழ்ப்பாணம்

பின்னிப் பிணைந்து வரும்
தென்றலின் தொடுகை
உணர்வு பற்றி
பாதங்களால் பிசைந்து
மிதிபடும் மணல் வெளியின்
வெறுமைகள் பற்றி
ஒத்தையாய் சோடியாய்
காலோவியம் வரையும்
நண்டுகள் பற்றி
துயர் நிறைந்த பலரின்
இதயங்கள் பற்றி
அலைகளுக்கு மட்டுந்தான் தெரியும்
கடலுக்கு அலைகள் உயிர்
அலைகள் என்பது
நமக்கு மனிதாபிமானம்

நீ மனைவியாக
நான் கணவனாக
கலத்தலின் வெற்றிடத்தில்
நாமாகி நிறைந்தது பற்றி
அல்லது
நீ நதியாக அல்லது நான் கடலாக
நான் கடலாக அல்லது நீ நதியாக
கலந்து நிறைந்தது பற்றி
நானுனக்குச் சொல்ல வேண்டும்
ஒருத்தியின் அடர்ந்த
கூந்தலைப் பற்றி
ஒருத்தியின் அழகிய
விரல்களைப் பற்றி

மஜீத்

மனவெளிக்கப்பால்

மரணம் துரத்தும் போதும்
வாழ்வு குறுகும் போதும்
பூமியின் எல்லையை இழந்து
வீடு வாசல் உறவுகள்
எல்லாவற்றையும் இழந்து
தனிமையாய் ஓடு

இடையினில்
சொர்க்கம் நரகம்
பயங்கர இடிமுழக்கம்
எல்லையற்ற இருள்கோளங்கள்
அனைத்தையும் தாண்டி ஓடு

எதிரில் வரும்
மலை மேடுகளிலும்
மணல் மேடுகளிலும்
முட்டி விழுந்து
எழுந்து ஓடு

ஆத்திரமும் அவசரமுமின்றி மூச்சுவிடு
பூமியிலிருந்து
கடலுக்குள் மூழ்கு
கரை தட்டினால் எழு
ஓடு

வரும் நீண்ட தூரத்தில் காய்ந்து வறண்டு
புழுதிக் காற்று முத்தமிடும்
ஒரு வெட்ட வெளி

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

அங்கு

துப்பாக்கிகளொன்றும் உற்பத்தியாகாது

மண்டையோடுகள் குவிந்திராது

சமாதிகள் முளைத்திராது

இருந்தாலும்

நீ அதிசயப் படுவாய்

சிலர் தலையையிழந்து

சிலர் கண்களையிழந்து

சிலர் கால்களையிழந்து

வெளிறிய மனிதர்களாய்

மிதந்து மிதந்து வாழ்வார்

அப்போது நீ

நினைக்கலாம் இது

இன்னொரு கிரகமாகத்தான்

இருக்க வேண்டுமென்று

அப்படித்தான்

எண்ணிக்கையற்ற

முகங்களிலிருந்தும்

பிரியமில்லாத

போராட்டத்திலிருந்தும்

இணையமுடியாத

மதங்களிலிருந்தும்

எங்கோ

நெடுந்தூரத்திற்கு மனிதத்துவமும்

தொலையலாயிற்று

மஜீத்

132907

அவை வருமே பாம்புக் குகையுள்

மனிதச்சதை மலைகளும்
இரத்த ஓடைகளும்
நிறைந்து கிடந்தும்
நெளிந்து ஓடியும்
அதில் குழந்தைகளேறி
பட்டம் விட்டும்
காகிதத் தோணி விட்டும்
பூமி நகரத்தான் செய்கிறது

ஒரு காலம் வரும்
தாயை உண்பதும் சுவைதான்

சகோதர மனிதனே
என் சுதந்திரங்களை
விலங்கிலிட்டாலும்
நசுக்கி நாய்க்குப் போட்டாலும்
காயவைத்து
இறப்பில் சொருகினாலும்
ஆள் காட்டிக் காலில் கட்டி
வயல்வெளிச் சுரியில் மொத்தினாலும்
வேப்பங்குலையில் தொங்க விட்டு
பேய்க்குக் கொடுத்தாலும்

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

என் கவிதையுள்
கருக்கட்டும் சுதந்திரம்

பாக்குவெட்டியிலிட்டு நறுக்கினாலும்
மனையரிவாளில் செதிலடித்து
மீன்போல் வெட்டினாலும்
கடுமணலிலிட்டுக் கொத்தி
சிராய் சிராயாக பேத்தாலும்
நெருப்பிட்டு எரித்தாலும்
பத்திப் பதறி
செருப்புக் கிழியக் கிழிய ஓடிவந்து
என் கூட்டுள் விழும் நிலா
தட்டுக் குத்தியிட்டுத் தடுப்பினும்
கட்டிட்டு சவுக்கால் தண்டிப்பினும்
காற்று வந்து வணக்கம் சொல்லும்
நான் வசிக்கும்
பஞ்சான் பொந்தினுள்ளும்
பாம்புக் குகையினுள்ளும்...

புள்ளி

வண்ணத்துப் பூச்சிக்கிருப்பதைப் போன்றதொரு
இறக்கையுனக்கு

படபடத்துத் துடித்தது

தண்ணீரில் பட்டை பிரித்து வடித்த முகம்

தளம்பிற்று மனங் கலங்கி

கண்ணிலிருந்து மண்டியோடு இருதுளிவிழ

அந்த நான்குபக்கச் சுவருக்குள் உறைந்தாய்

திரவியமாய்

அச்சிறு அறையினுள்

ஜன்னல் கம்பிகளை ஊடறுத்து

வெறித்த வானத்தைத் தழுவி அங்குமிங்கும் நடந்தாய்

ஆனால் நீ கடந்தது

வேதனையின் பாலைவனத்துத் தூரங்களைத்தான்

வானத்தைப் போல் இன்னொரு பங்கு அதன் நீளம்

வண்ணத்தியின் சிறகு போன்ற

உன்னிதயத்தை

கசங்காமல் உள்ளங்கையில் வைத்து

நேசிக்கமாட்டேனென்று

மீண்டுமொரு முறை நம்பிற்றாயோ என்னவோ

நீ மடித்தவிரல்களினுள் துடித்த என் உயிர்

நீ குடியிருக்கும் மல்லிகைப் பூவிலும் மொய்க்கா

போய்வா

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

இச்சிறு அறையை விட்டு

இருண்ட பொழுதுகளின் வெறுமையை விட்டு

உனக்குள் நீ உணர்ந்த தனிமையை விட்டு

இந்த நிகழ்வும்

நான்கு பக்கச் சுவர் அறையும்

வேதனையாகயிருந்தாலுமின்று

பிற கொரு நாளில் நாம்

பிரிந்தாலும் இணைந்தாலும்

எல்லா மதங்களும்

ஒன்றான தென்று நினைத்து இன்புறுவோம்.

தேசிய நூலகம் பிரிவு
மாநகர நூலகம் சென்னை
யாழ்ப்பாணம்

யொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

மஜீத்

33

நிழலோடு வருதல்

அதுவரும்

எல்லோருக்கும் வரும்

அதிசுகத்தோடு

எரிவேதனையோடு

ஆத்மாவில் உள்ளிருந்தும்

அதுவரும்

தாயின் கருப்பையிலிருந்தும்

துப்பாக்கியின்

குழாயிலிருந்தும்

நண்பனின் சிரிப்பிலிருந்தும்

அதுவரும்

இயற்கையின் ஏக்கத்தோடு

பெருமிடியின் சினத்தோடு

புயலின் பெருமூச்சோடு

மேகத்தின் கண்ணீரோடு

சிற்றருவியின் ஓசையோடு

வைகறையின் பிறப்போடு

கடலலையின் அழுகையோடும்

அதுவரும்

எனது கடைசி நிழலையும்

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

பறித்துப் போக

இன்னமும் வருமது

மூங்கில் காட்டின் ராகத்தோடும்

சிட்டுக்குருவியின் பாடலோடும்

இரவின் மௌனத்தோடும்

நிலவின் அழகோடும்

என்னிடம் வரவேண்டுமது

கடைசியாக

எனது கடைசி நிழலையும்

பறித்துப் போக வரட்டும்

அது

அகதியாய்ப் போகிறேன்

இந்த தேசத்தை விட்டும்
இங்கேயிருக்கும் தாவரங்களையும்
பூக்களையும்
புல்பூண்டுகளை விட்டும்
மிருகங்களையும்
எனக்கு அநியாயம் செய்தவர்களை விட்டும்
நான் போகிறேன்

எனது இருதயத்திற்கும்
உங்கள் இருதயத்திற்கும்
தூரமென்று விலக்கிவிட்டீர்களே
அதனால் போகிறேன்

நான் உடல் குளித்த ஓடைகளே
கிழிந்த களிசனோடு
நான் பிடித்த தும்பிகளே
வண்ணத்துப் பூச்சிகளே
இந்த காற்றில் கலந்திருக்கும்
நல்லவர்களின் சுவாசத்தின் வாசனைகளே
நான் போகிறேன்.

சொந்த தேசத்தில் என்னால்
அந்நியனாய் வாழ முடியாது
இந்த தேசமும் துரோகிகளும்

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

நாசமாகட்டும்

மனம் பத்தி எரியும் சுவாலையில்

இவர்களெல்லாம் எரிந்து சாம்பலாகட்டும்

இளம் குழந்தைகளின் ஈரல் குலைகளை

அயல் தேசத்தில் விற்று

வயிறு நிரப்பட்டும்

இடிவிழுந்து புயல் அடித்து

தூள் தூளாய்ச் சிதறி இந்த தேசம்

மண் போல் போகட்டுமென்று

என்னால் சாபமிட முடியாது

எனது நாகரீகம் வேறு

நான் போகிறேன்.

இந்த உலகத்தில் எந்த மூலையிலாவது

ஒரு பிச்சைக்காரனாக

ஒரு அநாதையாக

ஒரு அகதியாக வாழ்ந்து

மரணித்துப் போகிறேன்

எந்த தேசத்திலும்

இந்த வானமும்

இந்த நிலவும் தானிருக்கிறது

வாழ்ந்து மரணித்துப் போகிறேன்.

அவன் போராளியாக இருக்கக் கூடாது

என்னைப்போல் நிறத்திலும் உருவத்திலும்
ஒத்திராத அவனை இன்னும் நான்
அடையாளப்படுத்த முடியவில்லை
அந்தி இருளுக்குள் மிக வேகமாக வேகமாக
கடக்க நேர்ந்தது அவனை.

மிகச் சுறுக்காகவும்
பயத்தின் ஜாக்கிரதையுடனும்
கடக்க நேர்ந்தது அந்தத் தெருவையும்

வீடு திரும்பும் அவசரத்தினாலும்
ராணுவத்தின் பயத்தினாலும்
அவனை

அடையாளங் காண முடியவில்லை

அவன் போராளியாக இருக்கக்கூடாது
யாரும் அவனை அடையாளங்காணவும் கூடாது
பயப்படுகிறேன்.

ராணுவ வதைமுகாமுக்குள் வதைபடுதல்
மிதித்துத் துவைபடுதல்
உச்சிவெயிலில் முட்டுக்காலில் கிடத்தல்
கட்டாயப்படுத்தி

மண்ணையும் அசுத்த நீரையும் குடித்தல்
இப்படி

கடுமையான வதைகளைவிட
பெரிய பயம் அவன்

போராளியாகயிருக்க கூடாது என்பதே.

அது

அதுயென் கனவில் வந்தது
சாவும் வாழ்வும் அதுவாகவேயிருந்தது
மெளன முறைந்த குடிசையின்
பெரிய சுவர்ப்பகுதியை உடைத்தேவிட்டது

பார்க்கும்போது பயமாகயிருக்கிறது
இனி ஜன்னல்களையும் மூடியாகிவிட்டது
இரவின் இன்னொரு ஜன்னல் வழியாக
அது பாய்ந்து மிரட்டுகிறது

இந்தக் கணப் பொழுதில்தான்
எல்லாமே யென்மனதில்
முளைத்துக் கொண்டன போலும்
விரிந்து செல்கிறது பார்வை
பூட்டியிருக்கும் ஜன்னலின்மீதும்
எரிந்துமுடிந்த மெழுகு வர்த்தியின் மீதும்.

உருகிவழியும் இரவுகளுள்
கனவு கண்டதுதான் மிச்சம்
தங்கக் கம்பிப் பின்னலில் கூடு
உள்ளே சிறகடித்து சிறகடித்துச் சில முகங்கள்
எனக்குத் தெரிந்த ஒரு தடியனும்
தன் பெயருக்குள்ளே விலங்கிட்டுப் போனான்.

கனவுக்குள் மனம் பெருமூச்சுவிட்டு
ரகசியமாய் சொல்லிற்று
இருந்தும் என் அவா குறைந்தபாடில்லை
தவறோ சரியோ
என் எதிரிகளெல்லாம் நெஞ்சுக்குள்
ஒவ்வொருத்தராய் வந்தும் போய்விட்டனர்.
முகம் தெரியாத சிலரின் பெயரையும்
மனம் உச்சரித்துக் காட்டிற்று.

அவர்களை உயர்ந்த மிருகமாய்
மனம் சுட்டிக் காட்டியும்
ஒரு துப்பாக்கியை விட
பெறுமதி குறைந்தவர்களாய்த்தான்
என்னால் நினைக்க முடிகிறதென்பது
என் துக்கத்துக்குரிய சந்தோசம்.

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

உறைந்த இருள்

இது இருட்டு
எல்லைகளில்லாத இருட்டு
கொடூர இருட்டு தொடர்கையில் ஒரு ஒழி
வெளிச்சத்துள் வெளிச்சமாய் ஒழி
தாயின் முந்தானையுள் பதுங்கு
முடிந்தால் முட்டையுள் இறங்கு
கண்ணை மூடு உள்ளே வரும்
மங்கலிருட்டுள் ஊன்றிப் புதைந்து கொள்
மேலும் இதுவே இருட்டு ராவின் மந்திரமென
ஆழப் பதிந்துறையும்
வானத்தை இழுத்து மூடு
நெலவைக் கசக்கிக் குப்பையில் போடு
நட்சத்திரங்களைக் கோப்பையிலிட்டு கலக்கிக்கரை
வறண்டு பொறுக்கும் தொண்டையுள் ஊத்து
இப்போதைக்கு இங்கே எதுவும்
பிரயோசன முமில்லை
கண்ணை மூடு உள்ளே வரும்
மங்கலிருட்டுள் ஊன்றிப் புதைந்து கொள்.

132907

அகன்ற வெளியில்

நீ இன்னமும் கனவில் மிதக்கின்றாய்
வாழ்வுக்காக ஏங்குகின்றாய்

உனது அன்புக்கும்
எனது உயிருக்குமிடையிலான
அகன்ற வெளியில் நீயோ நானோ
நிர்கதியானதற்கு நிறையவே காரணமுண்டு

உனது கரிய உதடுகளில்
எனது துயரக் கவிதைகளையோ
உனது நிர்வாண மேனியில்
எனது குளிர்ந்த தேடலையோ
கொட்டித் தீர்க்க என்னால் முடியாது
எனது துயரமும் இது வல்ல.

அவள் சொன்னது
சரியாய்ப் போயிற்று
இது சித்திரக் கனவல்ல
நெஞ்சக்குள் புதைந்துபோன
வலி நிரம்பிய
வாழ்வின் மீதான நிறைபுள்ளி

நான் கடக்க விரும்பினேன்
நிறங்களற்ற
புள்ளிகளைத் துறந்து
நான் நேசிக்க விரும்பினேன்
என்னுள்ளிருந்து என்னை
நான் பறக்க விரும்பினேன்
திக்கற்ற ஒரு பறவையைப்போல

இத்தனைக்குள்ளும்
இறுக மூடினேன் மனவெளியை
மீண்டும் என்னுள்ளிருந்தது
அசைந்து அசைந்து
மேலெழுவதாயிற்று

நானும் புரிந்து கொண்டேன்
இனியென் அறைச் சுவரில் பல்லிகள் புணரும்.

நடந்ததென்ன என்பதை
இப்போதைக்கு முழுமையாய்
சொல்லவும் முடியாது
தலையின் உச்சியிலிருந்து
சிலந்திகள் இறங்குவதாயிற்று

பறந்து பறந்து வட்டமிடுகின்ற
வல்லூறின் காலிடுக்கிலிருந்தும்
சிலந்திகள் இறங்கலாயின

மீண்டும் மீண்டும் அபாயங்கள்
என்னுள்ளே நெருங்குவதாயுமுள்ளன

நீள் தலைப் பாம்பொன்று
உச்சியிலிருந்து தோல் வழியே இறங்கியும்
நுரையீரல் பூ வென்று
கருகி வீழ்ந்தும்
மிரட்டும் கண்களையுடைய
மிருகமொன்று
இருள் கடக்கும் சமவெளியில்
தடுப்பதாகவுமுள்ளன

இம் மனச் சிதிலங்களிலிருந்து
பயம் மட்டும் படபடக்கிறது
நான் பிரார்த்திக்க விரும்புகிறேன்.

அதன் மீதான வெறுப்பு
என்னுள்ளும் தொடர்வதாயிற்று

நேற்றின் திசையின்றிய ஒரு நண்பனும்

இன்று

வாழ்வு பற்றி

வாழ்வின் துயரம்பற்றி

அவனது அம்மாவின் அரவணைப்பு பற்றி

காணாமல் போன நண்பர்களைப் பற்றி

ஈழதேசப் போராட்டம் பற்றி

இன்னும் இன்னும்

அதிகம் அதிகம்

பேசி முடித்தாகி விட்டான்

இப்போ

எனக்குள் நான் ஒரு பைத்தியம்

மல்லிகை வாசமும் மிதந்து வருகிறது

நான் விரும்பும் எல்லா அழகுகளும்

உள்வெளியில் அமர்ந்தாகிவிட்டது

எல்லாமே அடிவானத்தின் சிற்பம்போல்

உள்வெளியிலும்

முழுமையாய் இறங்கி விட்டது

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாண்புமிகு நூலகத் துறை
யாழ்ப்பாணம்.

யோசனை நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

மஜீத்

இறைவனே இன்னும்
 மௌனம் அதிகமான என்னை
 மேலும் மேலும்
 தடவித் தடவி
 அதன் மீதான தேடலையும்
 அதிகமாக்கி விட்டாய்

இனி என்ன செய்ய முடியும்
 என்னை வழி நடாத்து.

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

ஆழமான பள்ளத்தாக்கைப் போல்

உன்னெல்லாத் துயர்களையும்

“ஒருகைப்பிடிக்குள் இறுகிய காலங்களினை
வர்ணங்கள் அழிந்த ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியாய்
காண மறுக்கிறது மனம்”

காலத்தின் சிறியதொரு கேள்விக்கு

எத்தனையோ பதில்களைச் சொல்லி முடித்தாயிற்று
பிழையாய்.

நேர்கோட்டுக்குள்ள பரப்பளவே எனக்குள்ளும்
கவிதை

ஒவ்வொருத்தரும் கேட்க

நான் எதைச் சொல்ல?

தூண்டில் புழுவாய்க் குத்தி வாழ்க்கைக்குள்
வீசிற்று காலம்

விரிந்து செல்லும் பாலைவன வெறும் வெளியில்

எத்தனை முறைமழையாய் விழுந்தேன்

என்குடிசைக்குள் ஒழுகும் மழையோடு

எத்தனை முறை கரைந்தேன்

எறும்பின் அழகிய தொடர் நடையாய்

இதயத்தின் மொழியை வார்த்தையில்

அடுக்கினேன் ஒரு நேர்கோடாய்

வர்ணமற்றுப் பிறந்தது கவிதை

இனி எப்போதுமே

“ஒரு கைப்பிடிக்குள் இறுகிய காலங்களினை
வர்ணங்கள் அழிந்த ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியாய்
காண மறுக்கிறது மனம்”

மஜீத்

உள் வெளிப்பரப்பினில்

துயர்களின் மென் இடைவெளிகளுக்கிடையே
அதுவும் நிகழ்ந்தாகி விட்டது
அழகிய கண்களின் வழியே
ஒரு செங்கால் நாரையாய்
இனியதுவுமென் தோளில் அமர்தல் கூடும்

நிகழ்ந்தது பற்றி
புதிதாய் எதுவும் கூறுதற்கில்லை
அதன் உள்வெளியின் பின் கதவினூடே
தாழ்மனப் பரப்பின்
தளம்பல் விசையினூடே
என் நிஜத்தின் பலம்பற்றிய வீரியம் நழுவி
விரல் அசைவுகளில்
இமை வெட்டுக்களில்
குதிகால் கசக்குதலில்
ஒருபுழுவாய் அல்லது
குப்பை எரியும் கணத்துப் புகையாய்
சுழன்று சுழன்று மேலே கிளம்புகையிலும்
உணர்வுகளின் நம்பிக்கை மழைமேகமொன்று
நொருங்கி விழுதல் குறித்தும்
உண்மையும் பொய்யும் மிக ஆழத்தில்
பிரிக்க முடியாதபடி இணைந்திருப்பது குறித்தும்
துயர்களின் மென் இடைவெளிகளுக்கிடையே
கடவுளிடமென் மனம் பாடிச்
கொண்டேயிருக்கும்.

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

தனித்தலில்

தனிமை பற்றிய அச்சம் என்னையும்
அறுப்பதாயிற்று
வெயிலுக்கும் காற்று வெளியிற்கும்
தொலைவில் பிறந்த கானல் போன்று
அழகாயும்
நெருங்க நெருங்க அதிபயங்கரமாயும்
எனக்குள் இறுகப்பற்றிற்று
தனிமை பற்றிய அச்சம்.

அந்தக் குளத்தின் கரையையும் அலைகள் மூழ்கின
மீண்டுமெனக்குள் போராளியானேன்.

போர் மனப்போர்
போரை உன்னதமாய் ஆக்கிற்று
இருத்தலின் அச்சம்.

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

தளம்பிய நம்பிக்கையின் அடிவாரத்தில்
ஊன்றப்பட்ட கால்கள் தளர்ந்தபின்னும்
காத்திருப்பதே விதியாயிற்று

நான் உரைத்த அனைத்து விதியிலும்
இன்று இதுவும் கேள்வியாயிற்று
எனது சுவரில் இனி எந்த ஓவியத்தையும்
தேடித் தோற்காதே
வார்த்தைக்குள் அறையப்பட்ட இசையாயிற்று
என் சுவாசமும்
சிறுகுழந்தையின் கையெழுத்துப் பிரதியாய்
கமா முற்றுப்புள்ளி அரைகுறையாய்
வரையப்பட்டிருக்கிறது எப்போதும்
திருத்தப்படலாம்.

உன் கண்களிலிருந்து விழும்
வாழ்வின் மீதான மிக எளிய பாடல்
குழம்பிக் கிடக்கும் இதயத் துடிப்பின்
சங்கீதத்தோடு இணையுமா? அது முரண்
சிதைவுகளிலிருந்து மீண்டபின்னும்
துயரம் பற்றிய புலம்பல்களே எனக்காய் எஞ்சும்
ஓய்வே அற்ற எனது நெடும்பயணத்தில்

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

ஆறுதலே அற்ற குளத்தை நோக்கி
ஆன்மாவின் தாகங்கள் சுரக்கும்
என்னதான் செய்வேன்.

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

கலந்துபின்னிக் கிடந்த ஒருமையில்
வலிந்து பிரிக்கப்பட்ட புன்னகையாய்
நான் இறப்பதும்
நாதியற்று நீ வாழ்வதும் தான்
முடிவாயிற்றோ என்னவோ

சலனங்கள் நுழையும் கணங்களின்
பிளவுகளினூடே
வாழ்வின் விமோசனங்களுக்காய்
இன்னமும் காத்திருப்பதே விதியாயிற்றே.....

ஆழ் ஆன்மாவின் தொழுகையெல்லாம் இதுவே

எனது துயரத்தைச் சொன்ன
எந்த இரவுகளிலும் நீ
தனித்திருந்ததில்லை
உன் மீதிருந்த நம்பிக்கைக்காவது
நீயெனது பிரார்த்தனைகளையும்
துயரங்களையும் கேளாமல் போனதினாலும்
உன்மீதெனக்குக் கோபமில்லை
உனது தீர்ப்புகளிலெல்லாம்
மிகக் கொடுமையான தீர்ப்பு
எனது நம்பிக்கையும்தான்
உனது கோபம் எப்படியோ
எனது ஆழ் ஆன்மாவின்
தொழுகையெல்லாம் இதுவே.

“யாருமே அறிய முடியாதபடி
ஒரு சிறகு முளையாத சிட்டுக்குருவியை
நசுக்குவதுபோல் நீ
என்னையும் நசுக்கிவிடு”

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

வாழ்தலில்முன் கற்பிதங்களேயன்றி நீ
 என்னோடு கைகோர்த்துக் கொண்டாய்
 நான் என்ன செய்ய
 வெறும் நம்பிக்கைமாத்திரமே
 போதுமென்றிருந்த காலமது
 இன்றுதான் அதுவும் புரியலாயிற்று
 வாழ்தலுக் கெல்லாமே பொய்யான
 கற்பிதங்களென்று

நமது காதலின் வெற்றியும்
 வாழ்வின் போராட்டமும்
 இத்தவரையில் ஒன்றுதான்
 நான் புரிந்து கொண்டேன்
 நீயும் புரிந்து கொண்டிருப்பாய் தானே

சூரியன் தொடும் வெறும் நிலத்திலும்
 நீயும் நானும்
 நீண்டதூரம் பயணித்து விட்டோமே.

ஆனாலும் நமது எல்லாத் துயரத்தினூடேயும்
 எல்லா அனுபவத்தினூடேயும்
 எல்லா வெறுமையினூடேயும்
 உனது அன்பும் அரவணைப்பும்
 இன்னுமென்னைப் போராட தூண்டுவதாயிற்றே
 நான் என்ன செய்ய?

தேசிய நூலகப் பிரிவு
 மாநகர நூலக செவை
 காந்திப்பாளையம்.

இன்று எனது பிறந்தவீடும்
 தாய் நிலமும்
 உன்னிடம் உனது படையிடம்
 பறிபோயிருக்கலாம்
 இன்னும் கடல் தள்ளும் அலையினூடே
 றப்பர் டையர்களினூடே
 நீளமான வாழிகளினூடே
 பதுங்கு குழியினூடே
 போராட்டம் குறித்த காயங்களோடும்
 கனவுகளோடும்
 எனதையும் நீ ஒதுக்கி விடலாம்.

உண்மையிலேயே யாரையும் யாரும்
 காப்பாற்ற முடியாதும் போகலாம்
 ஆனால் இவைகளுக்கப்பாலும்
 இரவின் துவாரம் கிழிந்து
 இன்னொரு ரத்தக் கட்டியை உதிர்த்தும்

அது உன்னையும் உனது படையையும்
 எனது மண்ணிலிருந்து விரட்டியடிக்கும்.

வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்

முன்னிராப் பொழுதில்
 பிந்தி வந்தது காற்று
 உடலும் காது நீட்டும்படி
 மெல்லிய ராகமொன்றைச் சுமந்து
 அள்ளி அள்ளி வீசியது
 நீண்ட நேரமாய்
 இலைத் தட்டெங்கும்
 பூவுக்குள் ஊத்தியும்
 மெதுவாய் மூடிற்று
 மொட்டாய் காற்று

சிறகுகளை உரசி உரசி
 பறவைகளும் பாடும்படி
 வரத்தெரிந்த காற்றுக்கு
 இன்று என்ன நடந்தது
 சற்று முன்னமே வந்திருந்தால்
 வழக்கம் போலவே
 மனதின் வேதனைகளையும்
 வாழ்தல் மீதான நம்பிக்கைகளையும்
 குடிசையின் சிறகுகளையும்
 அள்ளிக் கொண்டு
 கடலில் கொட்டியிருக்கலாம்
 தாமதமாயிற்று காற்று.

தேசிய நூலகப் பிரிவு
 மாநகர் நூலக செவை
 யாழ்ப்பாணம்

பொதுசன நூலகம்
 யாழ்ப்பாணம்

நதிகள் கல்லானதை
பறவைகள் அழுததை
அடர்ந்த காடுகள் சிறகசைத்துப் பறந்ததை
நீ உனது கண்களால் கண்டதுண்டா?
அல்லது
யாரும் சொல்லிக் கேட்டதுண்டா?

முன்னைய கடவுள்கள் புதையுண்டதையும்
புதிய கடவுள்கள்
இருண்ட இரவில் ஆகாயத்திலிருந்து
உடல் நிர்வாணமாகவும்
உடல் கவசங்களோடும்
கடும் கோபமாகவும்
கடும் மகிழ்ச்சியாகவும்
இறங்கியதை
நீ உனது கண்களால் கண்டதுண்டா?
அல்லது
யாரும் சொல்லிக் கேட்டதுண்டா?

சத்தியமாக நான் சொல்வதை நீ கேள்
என் மனதில் பெரும் பதட்டம்
என் உடலில் நீண்ட நடுக்கம்
எல்லாவற்றிற்கும்
எனது கண்களே சாட்சி
எல்லாவற்றிற்கும்
எனது செவிகளே சாட்சி
இவைகள் நடந்தே ஆகின.

6041V
132907

‘‘சரிகாணின் பிணங்கள் கண்டதும் காகங்கள் பூக்கும் தென்னையாய்’’ ஈழம். ‘‘எண்ணிக்கையற்ற முகங்களிலிருந்தும் பிரியமில்லாத போராட்டத்திலிருந்தும் இணைய முடியாத மதங்களிலிருந்தும் எங்கோ... நெடுந்தூரத்திற்கு மனிதத்துவமும் தொலையலாயிற்று’’ என்ற நிலை. எனினும் கவிதையே இருத்தலாய், ஜீவித்தலாய்க் கொண்டு மரணத்தின் கருநிழலிலிருந்து தப்பிக்கக் கணந்தோறும் போராடி வருகிறார் ஒரு இளங்கவிஞர். முப்பதுகளையே இன்னும் தாண்டாத மஜீத். அவரது 15 கவிதைகள் ‘ஏறுவெயில்’ என்ற தலைப்பில், தேசிய கலைஞர் பேரவையின் அனுசரணையோடு, இலங்கையிலுள்ள ‘மூன்றாவது மனிதன் வெளியீட்டக’த்தால் 1997 ஜனவரியில் வெளியிடப்பட்டன. அக்கவிதைகளோடு அதன் பிறகு மூன்றாண்டுகளாக அவர் எழுதி வந்த கவிதைகளும் இத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சில கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் ‘சரிநிகர்’ ஏட்டில் வெளிவந்தவை.

தனது சொந்தத் துயரங்களை எண்ணி அல்ல, தன் தேசத்தின் ‘‘நதிகள் கல்லானதை, பறவைகள் அழுததை, அடர்ந்த காடுகள் சிறகசைத்துப் பறந்ததை’’ எண்ணி எண்ணி மனமுருகும் மனிதநேயர் மஜீத்.

கவித்திறன் கூடி வருகையில் காலம் அவரைப் பறித்துக் கொண்டுவிடுமோ என்ற பதற்ற உணர்வோடு அவசரம் அவசரமாய்க் கொண்டு வரப்படுகிறது இத்தொகுப்பு. ‘ஏறுவெயில்’ தொகுப்பிற்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

